

Mitä isot edellä, sitä pienet perässä

Parin viime viikon aikana silmiin osui parikin harvinaisen mielenkiintoista artikkelia urheilun ja rahan ikuisesta liitosta.

Toimittaja Tapio Nurminen kirjoitti viimeisimmässä Kauppalehti Optiossa kansainväliseen jalkapalloon vaaditusta palkka- ja investointikatosta, jota ajaa kiihkeimmin Bayern Münchenin pääjohtaja Karl-Heinz Rummenigge, jonka hieman varttuneemmat jalkapallon ystävät muistavat tarunhoitoisena maalitykkinä. Vaatimukset ymmärtää hyvin, sillä rahankäyttö on karannut jo ajat sitten käsistä. Esimerkiksi italialaisen öljymiljardöörin Massimo Morattin väitetään pumpanneen kymmenessä vuodessa miljardi euroa ylimääräistä pääomaa omistamaansa Inter Milaniin. Summa on täysin käsittämätön, kun ottaa huomioon, että kysymys on loppujen lopuksi vain pallon potkimisesta.

Sanomattakin on selvää, että miljardöörien jalkapalloharrastukset luovat epäreilun kilpailuasetelman huippujoukkueiden välille. Kilpailun vääristymisen luonnollisena seurauksena ovat tähtitieteelliset pelaajapalkkiot.

On hyvin todennäköistä, että eurooppalainen huippujalkapalloilu tukehtuu omaan taloudelliseen mahdottomuuteensa. Monet seurat ovat huikeista liikevaihtolukemistaan huolimatta raskaasti velkaantuneita. Malliesimerkki on Real Madrid, jonka liikevaihto on yli 400 miljoonaa euroa. Kun miljardöörien kiinnostus lopahtaa, jää pahimmassa tapauksessa jäljelle vain savuavia talousraunioita, joiden tähtipelaajat ovat tottuneet parhaimmillaan yli 10 miljoonan euron palkkoihin.

Tietenkin Suomen mittakaava on kansainvälisiin pelikenttiin nähden huomattavasti pienempi, mutta kyllä niitä urheilutalouden taitajia riittää meilläkin. Viime aikojen toinen mielenkiintoinen talouteen liittyvä artikkeli löytyi torstain Kalevasta. Aina laadukas Kimmo Siira kirjoitti, että valtaosa urheilun palkkaturvarahoista pumpattiin viime vuonna Oulun alueelle. Palkkaturvajärjestelmässähän maksajana on loppupeleissä valtio.

Jotain Oulun seudun menosta kertoo, että Oulun Lipon pelaajat ovat karhunneet palkkaturvasta saataviaan 86 000 euron edestä. Pohjois-Suomen hopeasijalla on 20 000 euron summalla KemLe Oy, joka vaikutti lentopallon Suomen mestaruuden viime kaudella voittaneen Sun Volleyn taustalla. Mainittakoon, että muun Suomen osuus urheilun palkkaturvarahoista oli 27 000 euroa. Sekä Oulun Lippo että KemLe ovat tehneet konkurssin. Kummassakin tapauksessa innostus korvasi laskutikun.

Raha tekee urheilusta viihdebisnestä, mutta monesti seurojen taloudenhoito ei kohtaa yleisömäärien realiteetteja. Ammattiurheilijahan on käytännössä artisti, jonka esiintymisestä maksetaan. Ehkä mallia kannattaisikin ottaa menestyvistä esiintyvistä taiteilijoista, jotka toimivat yritysten tavoin.

Olisi vaikea kuvitella, että vaikkapa U2, The Rolling Stones tai Bruce Springsteen lähtisi areenoille, jos tiedossa olisi massiivisia tappioita tai muita talousarmeja. Valitettavan monesti suomalaisten urheiluseurojen taloudenhoidon henkisenä esikuvana näyttää pikemminkin olevan Irwin Goodman. Kun on alkuun päästy, niin antaa mennä vaan.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 29.1.2011